

რევაზ

მიშველაძე

ჩვეული თხზულებანი

ოცდახუთი ტომიცა

თანამედროვე ქართული ლიტერატურის კლასიკოსის, რუსთაველის პრემიის ლაურეატის, რევაზ მიშველაძის შემოქმედება კარგანანია მსოფლიო ლიტერატურის ორგანულ ნაწილად იქცა.

„საქართველოს მაცნე“ გამოსცემს პროზის დიდოსტატის რევაზ მიშველაძის ჩვეულ თხზულებათა ოცდახუთტომეულს.

მკითხველი ამ ტომების წაკითხვისას ადვილად დარწმუნდება, რომ მწერლის უანრულად უაღრესად მდიდარ ნაწერებში ჩანს არა მარტო საქართველოს პრობლემები, არამედ ქართული სარკმლიდან დანახული მსოფლიოც.

2013

დრამატურგია

ტომი
XVI

გამომცემლობა „საქართველოს მაცნე“

სინათლე ქრება.
მუსიკა. ნელი, სევდიანი, რექვიემის მსგავსი.
მთვარით განათებული მამაპაპეული სასაფლაო.
ნელი ნაბიჯით შემოდის პავლე კვერნაძე.
ჯვრიან, ძველთაძველ მოუვლელ საფლავს წაადგა.
მდუმარედ დასცქერის.
მერე იქვე, ქვის თუ რკინის სკამებზე ჩამოჯდა.
სინათლის ჩქერი მხოლოდ მას ანათებს.
სინათლე ნელ-ნელა ქრება.
მხოლოდ მთვარელა ჩანს ცაზე – მშობლიური, ნამლევა მთვარე.
ფარდა.

მ ე ლ ა

ორმოქმედებიანი პიესა თოჯინების თეატრისათვის

პირველი მოქმედება

მოქმედი პირნი:

მელია
ძერა
მამალი
ოფოფი
ჩიტი-კორესპონდენტი
ტურა
ქოფაკები
მოცეკვავე ვარიები

(სოფელს ნელ-ნელა ეპარება ციაგი. ძილბურანიდან იღვიძებს ქვეყანა. ჩრდილები ამოძრავდნენ. ყვავილ-მცენარენი წელში სწორდებიან. სცენის ერთ კუთხეში ძერას და ოფოფს სძინავთ. ერდოზე მამალი შეფრინდა, ფრთები ააბათქუნა და დაიცივლა. ოფოფმა თავი წამოჰყო).

ო ფ ო ფ ი – ძერავ, გაიღვიძე, გათენდა!
ძ ე რ ა – რა გაყვირებს? გათენდა, მეტი ხომ არაფერი. გეგონება, ჯერაც არ გათენებულა. გუშინაც ხომ გათენდა.
ო ფ ო ფ ი – მერე?
ძ ე რ ა – რა მერე. ჩვენთვის მაინც არ თენდება. ქვეყანას სძინავს. ნეტავ, სულაც არ თენდებოდეს.
ო ფ ო ფ ი – როგორ თუ არ თენდებოდეს. მაშ, ეს ამოდენა მამალი ტყუილად ჰყივის?
ძ ე რ ა – გაიგე, ადამიანო. ძილში, ასე თუ ისე, არა გვიშავს რა. აბა, როგორ გინდა, გადააგორო ეს უშველებელი შიმშილის დღე?!
ო ფ ო ფ ი – ნუთუ არ გვეშველება?
ძ ე რ ა – ამათ ხელში სიკეთეს არ ველი. ქურდ-ბაცაცებმა ჩაიგდეს ქვეყანა.
ო ფ ო ფ ი – აი, ნახავ, მოვა, გამოჩნდება.
ძ ე რ ა – ვინ მოვა?
ო ფ ო ფ ი – ჭკვიანი წინამძღოლი, ბრძენი და კეთილი სოფლის თავი.
ძ ე რ ა – ჯერ ვინც მოვიდა, იმათ რა ხეირი დაგვაყარეს.

ო ფ ო ფ ი – გამოჩნდება... მოვა... ლოდინს კეთილი ბოლო ექნება...

ძ ე რ ა – სანამ პეტრე მოვიდოდა, პავლეს ტყავი გააძვრესო. გვეშველება, ალბათ, როცა მე აღარ ვიქნები.

ო ფ ო ფ ი – ნუ დაბანცალებ მთვარეულივით. ე მანდ ორ-მოში არ ჩავარდე.

ძ ე რ ა – ერთი ეგენიც ყოფილან...

ო ფ ო ფ ი – ვინა?

ძ ე რ ა – მღებავები. იმ ოჯახაშენებულებს, რაკილა საზღვარგარეთ მიდიოდნენ, ეს ორმო მაინც დაეხურათ.

ო ფ ო ფ ი – იმათ ჩვენი ჯავრი აღარა აქვთ. ჩინარეთში დიდი სამღებრო გაუხსნიათ.

ძ ე რ ა – ო. ო დაღებავენ, აბა, მთელს ჩინარეთს.

ო ფ ო ფ ი – მამაჩემსა აქვს ცხონება, აქ დარჩენილიყვნენ და ეს სოფელი შეეღებათ.

ძ ე რ ა – ამ სოფელს შეღებვა და ფერ-უმარილი არ უშველის; ჭკვიანი ხელმწიფე და მაგარი ხელი უნდა.

... (მოისმის სიმღერა „დილა არის ცა ლაჟვარდი“). ნახე, ვარიების გუნდმა ჩაიარა. რა კარგები არიან. რა ტკბილად მღერიან.

ძ ე რ ა (უკმაყოფილო ბუზღუნით) – მღერიან და მეტი არაფერი.

(უეცრად ახლოდან კივილი მოისმა).

– მიშველეთ! მიშველეთ! გამქურდეს, დამაქციეს!

ო ფ ო ფ ი – ნაცარას ხმაა! არიქა!

ძ ე რ ა – რალა ჰქონდა სანყალს, გუშინნინ ხომ დაეცნენ.

ხ მ ე ბ ი – თქვენკენ მორბის!

– გზა მოუჭერთ!

(სცენაზე მელია გაშლივინდა, ქოხს მიადგა. გამოტრიალდა, გაქრა, ძაღლების ყეფა, სტვენა, ღრიანცელი. მელიას ფეხდაფეხ მამალი მოსდევს. შეჩერდება მელია, შეჩერდება მამალიც (ჩანს, თვითონვე ეშინია), გაიქცევა მელია მისდევს მამალი. მღევართ

ოფოფი და ძერაც წაეშველნენ. ყეფა... ხმაური. მელა ლამის კუთხეში მიიმწყვდიეს).

ხ მ ე ბ ი – ა, შე ნუნკო, შენა!

(მელია ლამის თავზე გადააფრინდა ყველას და სანამ მღევარი შემობრუნდებოდა, ორმოში ჩახტა).

ძ ე რ ა – დღესაც გაგვექცა.

მ ა მ ა ლ ი – ორმოში ხომ არ ჩავარდა?!

ძ ე რ ა – ორმოში არა...

ო ფ ო ფ ი – დაიცათ! ეს ვინ არის?!

(საზეიმო მუსიკის თანხლებით ორმოდან ნელ-ნელა გრანდიოზული რხევით ამოდის ვერცხლისფრად შეღებილი მელია. ზოგიერთებმა ხელიც შეაშველეს, მელია ჯერ დაიბნა. გაქცევაც დააპირა, მაგრამ ძერამ და ოფოფმა ლამის ერთდროულად შესძახეს.

ო ფ ო ფ ი – ვინა ხარ, ასეთი უცხო და ბრწყინვალე?!

ძ ე რ ა – ხმა გაგვეცი! მიწიერი ხარ თუ ზეციერი?!

(მელია მიხვდა, რომ ვერ იცნეს. შიში დაიოკა. ამპარტავნობა დაიმშვენა, კიბზე შედგა და ზემოდან დახედა დამშეული სოფლის მესვეურთ).

მ ე ლ ი ა – რა მოგივიდათ, რას ჰგავხართ, ხალხო?!

ძ ე რ ა – დაგვაქციეს!

მ ა მ ა ლ ი – მზე დაგვიბნელეს. ძლივს ვათენებ!

ო ფ ო ფ ი – შიმშილით კუჭი გვიხმება!

მ ე ლ ი ა – ვიცი, ყველაფერი ვიცი, ვერ წარმოვიდგენდი, ასე ჩქარა თუ შეიძლებოდა საათივით აწყობილი სოფლის დანგრევა.

ო ფ ო ფ ი – თქვენ... გინახავთ ადრე ჩვენი სოფელი?

მ ე ლ ი ა (ცოტა დაბნეული) – გზად გამივლია, მართლაც, ნალკოტი იყო...

ძ ე რ ა (მამალს) – თუ გვიშველის, ისევ ეს გვიშველის.

მ ა მ ა ლ ი (მელიას) – თქვენ შეგიძლიათ ჩვენი სოფლის აღ-
დგენა?
მ ე ლ ი ა – თქვენი სოფლის?.. სოფლის შენებას რა უნდა,
მაგრამ, სამწუხაროდ, დრო არა მაქვს, უნდა წავიდე...
ო ფ ო ფ ი – გემუდარებით, ნუ წახვალთ.
მ ა მ ა ლ ი – ნუ წახვალთ და ჩვენ... ჩვენ სოფლის თავად
აგირჩევთ!
მ ე ლ ი ა (ამპარტავნულად) – სოფლის თავად? მე? ხომ არ
გავინყდებათ, რომ მე მსოფლიო მოქალაქე ვარ. სადა
მცალია, აქ დავრჩე და თქვენი პანანინა სოფლის
თავი ვიყო.
მ ა მ ა ლ ი (ოფოფს) – სოფლის თავობა ეცოტავა.
ო ფ ო ფ ი – მეთაურს დაგარქმევთ, სოფლის თავმჯდო-
მარეს...
ძ ე რ ა – პრეფექტს, ხევისბერს!
მ ა მ ა ლ ი – პრეზიდენტს, გამგებელს, გუბერნატორს!
მ ე ლ ი ა – კარგი... თანახმა ვარ... ოღონდ ყველამ ერთხმად
შემომფიცეთ, რომ ჩემი ერთგული იქნებით.
ყ ვ ე ლ ა ნ ი – ვფიცავთ!
მ ე ლ ი ა – ასე არა, ჯერ დემოკრატიული არჩევნები უნდა
ჩავატარო?
ო ფ ო ფ ი – როგორი?
მ ე ლ ი ა – დემოკრატიული.
ძ ე რ ა – ნეტავ, რას ჰქვია დემოკრატიული არჩევნები?
მ ე ლ ი ა – ჩემი ქოფაკები დაიხმარეთ. გამოცდილება აქვთ.
მ ა მ ა ლ ი (ღობზე შეხტება რუპორით ხელში) – ყურადღება!
ყურადღება! ცხადდება მრავალპარტიული, დემოკრა-
ტიული, საყოველთაო, მაჟორიტარული ღია და დახ-
ურული, ალალი და დაუყვედრებელი, გიჟებისათვის
თავისუფალი, ქკვიანებისთვის ნახევრადთავისუფალი
არჩევნები!

(სინათლის ცვლა, რია-რია, ძაღლების ყეფა. „რა გინდათ! რას
გვერჩით! „ხმა უნდა მისცეთ!“ „მე რომ ძალიან სუსტი ხმა მაქვს“?
„არაუშავს, მაინც უნდა მისცეთ!“)

მინდორში სამი ბატი ბალახს წინკნის. მათ წინ ოფოფი და ძერა
გაჩნდნენ.

ძ ე რ ა (ჭრელ ბატს) – ძმობილო, აი, ბიულეტენი!
ო ფ ო ფ ი – ძლივს მოგაგენით, რა მაღლა ყოფილხართ!
ჭ რ ე ლ ი ბ ა ტ ი – ეგ ჩემი არ არის.
ძ ე რ ა – ეს ბიულეტენია, ხმა უნდა მოგვცე.
ჭ რ ე ლ ი ბ ა ტ ი – მე არ დამკარგვია. მე ქალაქები
საერთოდ არა მაქვს.
ძ ე რ ა – არჩევნებია!
ჭ რ ე ლ ი ბ ა ტ ი – მე არ დამინერია. წერა არ ვიცი!
ო ფ ო ფ ი – მგონი ყრუა, შენ ეი! (ნაცრისფერ ბატს ეძა-
ხის) მოდი ერთი, აუხსენი! არჩევნებია! ეს ბარათი ამ
ყუთში უნდა ჩააგდოს.
ნ ა ც რ ი ს ფ ე რ ი ბ ა ტ ი – ცილს ნუ სწამებთ, ეგ ყუთი
ამას არ მოუპარავს.
ო ფ ო ფ ი – ვაიმე, მგონი არც ამას ესმის.
ძ ე რ ა – იცი, რას ჰქვია დემოკრატიული არჩევნები? სოფლის
თავი უნდა ავირჩიოთ, მამა და მარჩენალი!
ნ ა ც რ ი ს ფ ე რ ი ბ ა ტ ი – მერე რა მოხდა? ბალახს ვნი-
წვით. რას ვაშავებთ, ბალახი ხომ ისევ ამოვა.
ძ ე რ ა – ესეც ყრუა ნამდვილად (თეთრ ბატს დაუქნია ხელი)
ჰეი, თეთრო ბატო, მოდი ერთი, გააგებინე ამათ.
თ ე თ რ ი ბ ა ტ ი – მე დედა ვარ. მამა შეუძლოდაა და შინ
დავტოვეთ.
ო ფ ო ფ ი – აი, ეს საარჩევნო ყუთი, ეს ბიულეტენია. ხმის
მისაცემად შეგანუხებთ. ჩვენ – მე და ძერა, საარჩევნო
კომისიის წევრები ვართ!
თ ე თ რ ი ბ ა ტ ი – ჩვენ ბატები ვართ. ჩვენ არ ვიპარავთ.
მხოლოდ კაჭკაჭები იპარავენ! ჩვენ თავი დაგვანებეთ.

ო ფ ო ფ ი – ესეც ყრუ ყოფილა. გაიგეთ, არჩევნებია! არჩევნები!

ძ ე რ ა – მაჟორიტარული!

თ ე თ რ ი ბ ა ტ ი – სხვის ბუდეში კვერცხი არასოდეს ჩამიდევს. გუგულში ხომ არ გეშლებით?! ესენი ჩემი შვილებია. წვითა და დაგვით გამოვზარდე.

ამ დროს ძაღლების ყეფა მოისმის. ქოფაკი შემოვარდება. ძერას და ოფოფს მიმართავს:

ქ ო ფ ა კ ი – სადა ხართ აქამდე, არჩევნები უკვე მთავრდება. ამ! ამ!

ო ფ ო ფ ი – ესენი ყრუ ბატებია, ვერ გავაგებინეთ!

ქ ო ფ ა კ ი – ამ! ამ! რას ეხვეწებით! ამ! ამ! (შეშინებული ბატები გაიქცნენ) მომეცით აქ! მე ჩავაგდე. (ჩააგდო) ესეც ასე!

მ ა მ ა ლ ი (ერდოზე) – ცხადდება შედეგები: არჩევნებში მარჩენალმა სამოცდახუთი პროცენტი მიიღო.

მ ე ლ ი ა (გაბრაზებულია) – რატომ მეტი არ არის. ჩემი მონაცემებით, ოთხმოცდაჩვიდმეტი პროცენტი უნდა ყოფილიყო. აღარ მინდა სოფლის თავობა. წავალ!

ო ფ ო ფ ი – არ დაგვლუპოთ! ოღონდ არ წახვიდეთ, არ მიგვატოვოთ, თუ გნებავთ, დაგიჩოქებთ (ყველანი იჩოქებენ).

(საიდანლაც ტურა გამოჩნდა).

ტ უ რ ა – რას შვრებით, თავი არ დაილუპოთ. ეგ ხომ მელიაა. ვის უჩოქებთ?!

მ ე ლ ი ა – მანდ ვინ არის?!

ტ უ რ ა – მე ვარ!

მ ე ლ ი ა – ოო, ჩემი საუკეთესო მეგობარი – ტურა. ჩვენ ერთად გავიზარდეთ... სოფლის შენებაში ფრიად გამოცდილია.

ტ უ რ ა – როდის ვიყავი შენი მეგობარი?

მ ე ლ ი ა – დარბაისელნო, ამ კაცისთვის (ტურაზე უთითებს) პირველი არტისტის კვერთხი და მსახურთუხუცესობა მიბოძებია!

ტ უ რ ა (ყურში ეუბნება) – შენ თვითონ ვინა ხარ?

მ ე ლ ი ა – ახლა ამის რკვევის დრო არ არის. სადაცაა სოფლის თავად უნდა მაკურთხონ. ყელი არ გამომჭრა.

ტ უ რ ა – ასე რამ მოგროთ?

მ ე ლ ი ა – საღებავიან ორმოში ჩავვარდი.

ტ უ რ ა – მერე, ხომ მალე გაიგებენ, რომ ერთი ჩვეულებრივი მელია ხარ.

მ ე ლ ი ა – როგორ გაიგებენ?

ტ უ რ ა – სოფელს რომ ვერ ააშენებ.

მ ე ლ ი ა – შენ არხეინად იყავი. სოფლის შენებას რა უნდა...

ტ უ რ ა – იცოდე, მე ხელი დამიბანია.

ო ფ ო ფ ი – არჩევნების შედეგები უნდა გაუნყოთ.

მ ე ლ ი ა – ჰო?!

ო ფ ო ფ ი – ოთხმოცდაშვიდი პროცენტი! გილოცავთ!

მ ე ლ ი ა – გმადლობთ... მაგრამ რატომ ასი არ არის, ასი უნდა ყოფილიყო.

ძ ე რ ა – ჩანს, დათვლა შეეშალათ.

ო ფ ო ფ ი – როგორ მოგმართოთ, სოფლის თავო?

მ ე ლ ი ა – როგორც მხედავთ!

ო ფ ო ფ ი – თქვენ ბრწყინვალე ხართ!

მ ე ლ ი ა – ჰოდა, „თქვენო ბრწყინვალეზავ“ დამიძახეთ!

(მოისმის საზეიმო მუსიკა).

მ ა მ ა ლ ი – ხალხო, მოგროვდით, ზეიმია! დიდებული დღე გავვითენდა. ბრძენი და შეუმცდარი სოფლის თავი მოგვივლინა განგებამ!

(სიმღერა ძლიერდება. მორთულ-მოკაზმული მელია ტახტზე აჰყავთ).

შ ე ძ ა ხ ი ლ ე ბ ი – გვეშველა!
– რა ლამაზია!
– რა ჭკვიანი გამოხედვა აქვს!
– სოფლის მაშენებელი, დიდება შენს ჩამობრძანებას!

ტ უ რ ა – თუ იცით, ვინ ჩამოიყვანა?!

მ ე ლ ი ა – ვინ?!

ტ უ რ ა – მამალმა, ძერამ, ოფოფმა და მე!

მ ე ლ ი ა – ბევრს ნუ ტლიკინებ, მე არავის ჩამოსაყვანი არ ვიყავი. მე თვითონ ჩამოვედი!

მ ა მ ა ლ ი – სიტყვა ეკუთვნის მის ბრწყინვალეობას!

მ ე ლ ი ა – ჩემო გატანჯულო ხალხო. გპირდებით, რომ მალე ეს სოფელი მსოფლიოში უმდიდრეს და ულამაზეს სოფლად ვაქციო. სოფლის შუაში ღვინის ტბას დავაყენებ, ნაკადულებს რძის მდინარეებად ვაქცევ. აგაყვავებთ და აგაშენებთ.

ტ უ რ ა – ჩვენგან რა არის საჭირო?

მ ე ლ ი ა – თქვენ ოღონდ იმღერეთ და ხელი არ შემიშალოთ. მთავარი ზეიშია! აბა, სიმღერა! (თვითონ იწყებს სიმღერას. ტურა, მამალი, ოფოფი და ძერა აპყვებიან. სიმღერა ფერხულში გადადის. საიდანღაც ორი ქოფაკი გამოჩნდება, მელიას შუაში ჩაიყენებენ „მასას“ მოაცილებენ და ტახტზე დააბრუნებენ).

მ ა მ ა ლ ი – ესენი ვინ არიან?

მ ე ლ ი ა – დამცველები!

ო ფ ო ფ ი – თქვენო ბრწყინვალეობავ, ჩვენო პატრონო, რად გინდათ ამოდენა დაცვა? თქვენ ხომ აქ არავინ გერჩით?

მ ე ლ ი ა – რა ვიცი... კაცნი ვართ.

ტ უ რ ა (ოფოფს) – რაო, რა გითხრა?

ო ფ ო ფ ი – კაცნი ვართო.

ტ უ რ ა – ისემც რა ვუთხრა. ხომ გეუბნებოდით, მელიაა-მეთქი.

ძ ე რ ა – ნახეთ, რამოდენა ქოფაკები დაიყენა მცველად?

ო ფ ო ფ ი – თანაც ჯავშნოსანი ქოფაკები.

ძ ე რ ა – რა გვეშველება.

ტ უ რ ა (ძერას, ოფოფს და მამალს) – აქეთ მოიწით, არ დაგვიწახოს. ზეიმი რომ დამთავრდება, ჩვენს ერთგულ ხალხს ჩამოუარეთ. იქნება ჩვენც ჩვენი ჯარი მოვაროვოთ.

ო ფ ო ფ ი – ვაიმე, რომ დაგვიჭიროს?

მ ა მ ა ლ ი – არ დამიჭერს. ამ არჩევნებში იმხელა სამსახური გავუნე.

ტ უ რ ა – თქვენ მელიას არ იცნობთ. ეგ არავის დაინდობს. აი, ნახავთ.

ძ ე რ ა – ჩუ, ვილაც მოდის!

(აქეთ-იქით დაიფანტებიან. ინაუგურაციაზე ვარიების ულამაზესი ჯგუფი ცეკვავს. მელიას სულმა წასძლია და ერთ-ერთ ვარიას კინალამ წაეტანა).

ტ უ რ ა – ე. ე. ნუ დაგავინყდება, რომ შენ დღეიდან ნუნკი მელია კი არა, სოფლის თავი და მსოფლიო მოქალაქე ხარ.

(ფოტოაპარატიანი ჩიტ-კორესპონდენტი გამოჩნდა).

ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – თქვენო ბრწყინვალეობავ, თქვენთან რამდენიმე შეკითხვა მაქვს.

მ ე ლ ი ა (მედიდურად) – ვინა ხარ?

ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – კორესპონდენტი ვარ.

მ ე ლ ი ა – რომელი გაზეთის?

ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – გაზეთის არა, ტელევიზიის.

მ ე ლ ი ა – კეთილი. გიპასუხებთ. ტელევიზია მიყვარს... გაზეთები მძულს.

ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – როგორ აპირებთ ამ დანგრეული სოფლის აშენებას?
მ ე ლ ი ა – როგორც დაგიბარებია.
ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – ვერ გავიგე?
მ ე ლ ი ა – მსოფლიო დამეხმარება.
ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – რითი?
მ ე ლ ი ა – სესხით!
ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – მერე იმ სესხს გადახდა არ უნდა?
მ ე ლ ი ა – რატომ მიშლი ნერვებს, გენაცვალე? მაგაზეც მე ვიდარდო?
ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – წართმეულ მიწებს როგორ დაიბრუნებთ?
მ ე ლ ი ა – მოლაპარაკებით.
ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – როგორ?
მ ე ლ ი ა – სულ უბრალოდ. დავარწმუნებთ მტრებს, რომ წართმეული მიწები ჩვენ გვეკუთვნის და დაგვიბრუნებენ.
ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – თუ არ დაგვიბრუნეს?
მ ე ლ ი ა – თუ არ დაგვიბრუნეს, გავანებებთ თავს, აბა თავს ხომ არ შევაკლავთ.
ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – დამშეული ხალხის გამოკვებას როგორ აპირებთ?
მ ე ლ ი ა – ტირილით სიკვდილს, სიმღერით სიკვდილი სჯობს. მთავარია ხალხმა არ მოიწყინოს. იცეკვოს, იზეიმოს და ბოლოს ხომ მაინც ყველანი ვკვდებით.
ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – მე შიმშილით სიკვდილზე მოგახსენებთ.
მ ე ლ ი ა – შვილო, შენ გშია?
ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – ახლა არა.
მ ე ლ ი ა – აბა, რას გადამეკიდე. ვისაც შია, ჩუმად არის და შენ რა გახტუნავენს?

ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – კიდევ ერთი შეკითხვა, თუ შეიძლება; რატომ გყავთ ქურდი მეგობრები?
მ ე ლ ი ა – ვინ არის ქურდი მეგობარი?
ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – მაგალითად, ტურა.
მ ე ლ ი ა – ტურა რა ჩემი მეგობარია.
ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – რა ვიცი, ასე ამბობს.
მ ე ლ ი ა – ის ამბობს, რომ ჩემი მეგობარია, მე ხომ არ ვამბობ. მისი მეგობარი ვარ-მეთქი.
ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – გასაგებია. გმადლობთ!
მ ე ლ ი ა – როდის იქნება?
ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – ამ საღამოს, რვა საათზე. (კორესპონდენტი მიდის).
მ ე ლ ი ა (ტურას) – ხომ გაიგონე რა მითხრა?
ტ უ რ ა – რა?
მ ე ლ ი ა – ქურდი მეგობრები რატომ გყავსო.
ტ უ რ ა – მერე? ვინ არის ქურდი? მე ვარ? ხომ არ გავინწყდება, რომ ამდენ ხალხში მე ერთმა ვიცი, ვინცა ხარ. შენც სუ და მეც სუ. ახლა შენ მსოფლიო შემოგყურებს და ცუდი კაცი გვერდით არ უნდა დაიყენო.
მ ე ლ ი ა – ვიცი, ვიცი. ცუდი კაცი გვერდით რომ არ დავიყენო, პირველი შენ უნდა გაგაგდო (თავისთვის). მაგის დროც მოვა.
ტ უ რ ა – რა ბრძანე?
მ ე ლ ი ა – არაფერი, არაფერი... ხომ იცი, ხალხი ცხვარია. ახლა ამათ უნდა დაფუმტკიცო, რომ ჩემზე ჭკვიანი სოლომონ ბრძენიც არ არის. შენც უნდა დამეხმარო (უბიდან ქალაქის გრაგნილი ამოიღო). აი, ეს სამი დავალება მიეცი ხალხს. დარწმუნებული ვარ, ვერავინ ამოხსნის. ბოლოს მე გიპასუხებ და ჩემი სიბრძნეც ცხადი გახდება.
ტ უ რ ა (გრაგნილს კითხულობს) – ეს რამ მოგაფიქრებინა, შე შეჩვენებულო.

მ ე ლ ი ა – იცის ბიჭმა.

ტ უ რ ა (ქოფაკებმა ბარაბნებს დასცხეს) – მოქალაქენო! ყურადღება, თამაშდება დიდი პრიზი – მფრინავი ხალიჩა. პრიზს მიიღებს ის ჭკვიანი და საზრიანი არსება, ვინც შეუცდომლად ამოხსნის სამ ამოცანას. ამოცანა პირველი!

(ყველანი მოჯარდნენ).

ტ უ რ ა – მაშ ასე, ამოცანა პირველი: როდის დგას წერო ცალ ფეხზე! მოსაფიქრებლად ერთი წუთი!

მ ა მ ა ლ ი – როცა ძალიან ცივა!

ტ უ რ ა – არ არის სწორი!

ძ ე რ ა – როცა ცალი ფეხი ასტკივდება!

ტ უ რ ა – არ არის სწორი!

ო ფ ო ფ ი – როცა ჭაობში დგას!

ტ უ რ ა – არ არის სწორი!

მ ე ლ ი ა – წერო ცალ ფეხზე დგას მაშინ, როდესაც მეორე ფეხი აწეული აქვს!

ტ უ რ ა – სწორია! თქვენო ბრწყინვალეებავ! ამოცანა მეორე. კარგად დაუგდეთ ყური. მოდიხართ სოფლის გზაზე, თან მოგყავთ მგელი და თხა. მხარზე ერთი კონა თივა გკიდიათ! მიაღექით ხიდს. ბენვის ხიდია! თივის, მგლის, თხის და თქვენს სიმძიმეს ერთად ვერ გაუძლებს. ორი რამის გადაყვანა და გადატანა შეგიძლია. როგორ გახვალთ მეორე ნაპირზე ისე, რომ მგელმა თხა არ შეჭამოს და თხამ კიდევ თივა. მოსაფიქრებლად ერთი წუთი!

ო ფ ო ფ ი – მე ვუპასუხებ!

ტ უ რ ა – გისმენთ!

ო ფ ო ფ ი – ჯერ გავიტან თივას!

ტ უ რ ა – თხას და მგელს დატოვებთ?

ო ფ ო ფ ი – დიას.

ტ უ რ ა – მერე, სანამ თივას გაიტანდე, ხომ შეჭამა მგელმა თხა.

მ ა მ ა ლ ი – მე ამოხსნის!

ტ უ რ ა – გისმენთ.

მ ა მ ა ლ ი – ჯერ გავიყვან მგელს!

ტ უ რ ა – თხას და თივას დატოვებ?

მ ა მ ა ლ ი – არა, უკაცრავად, ჯერ გავიყვან თხას!

ტ უ რ ა – კეთილი.

მ ა მ ა ლ ი – მერე გავიტან თივას!

ტ უ რ ა – მერე?

მ ა მ ა ლ ი – მერე გამოვბრუნდები და სწრაფად გავიყვან მგელს!

ტ უ რ ა – რამდენიც უნდა ირბინო, გალმა რომ გახვალ, თივა აღარ დაგხვდება.

მ ა მ ა ლ ი – რა მოუვა?

ტ უ რ ა – თხა შეჭამს.

ძ ე რ ა – მე ვიტყვი!

ტ უ რ ა – გისმენ!

ძ ე რ ა – ჯერ გავიყვან თხას.

ტ უ რ ა – კეთილი.

ძ ე რ ა – მგელი ხომ არ შეჭამს თივას?

ტ უ რ ა – არ შეჭამს.

ძ ე რ ა – მერე გავიყვან მგელს.

ტ უ რ ა – მერე?

ძ ე რ ა – მერე გამოვბრუნდები და გავიტან თივას.

ტ უ რ ა – გალმა ნაპირზე თივიანად გასულს თხის რქები და ჩლიქებილა დაგხვდება.

ძ ე რ ა – რატომ?

ტ უ რ ა – შენ ხომ მგელი და თხა ერთად დატოვე!

ძ ე რ ა – არ შეიძლება მგელს დედა დავაფიცო, თხა არ შეჭამოს?

ტ უ რ ა – მგელმა ფიცი-მტკიცი არ იცის, სამივე პასუხი არასწორია.

მ ე ლ ი ა – მე ამოვხსნი!

ტ უ რ ა – გისმენთ, თქვენო ბრწყინვალეზავ!

მ ე ლ ი ა – ჯერ გავიყვან მგელს და თხას!

ტ უ რ ა – კი, ბატონო, ნება თქვენია.

მ ე ლ ი ა – გალმა ნაპირზე მგელს დავტოვებ და თხას უკან გამოვიყვან!

ტ უ რ ა – დიახ, დიახ! მერე?

მ ე ლ ი ა – მერე გავიტან თივას.

ტ უ რ ა – თხა?

მ ე ლ ი ა – თხას, ჯერჯერობით, გამოღმა დავტოვებ!

ტ უ რ ა – მერე?

მ ე ლ ი ა – ბოლოს გამოვალ და გავიყვან თხას.

ტ უ რ ა – სწორია! ვაშა, თქვენო ბრწყინვალეზავ!

მ ა მ ა ლ ი – მართლაც, ბრძენი ყოფილა!

ძ ე რ ა – წყალი არ გაუვა!

ო ფ ო ფ ი – ყველაზე ჭკვიანი ჩანს!

ტ უ რ ა – მესამე ამოცანა! კარგად დაუგდეთ ყური! როგორ მოიშორებს მელია რწყილებს, თუ რწყილები დაესია! მოსაფიქრებლად ერთი წუთი!

ო ფ ო ფ ი – მელიას ბასრი კბილები აქვს, რწყილებს სულ კნანა-კნუნს აუყენებს.

ტ უ რ ა – კეთილი და პატიოსანი! შეშინებული რწყილები მელიას თავ-კისერზე დასკუპდებიან, ახლა რალას იზამს?!

ო ფ ო ფ ი – ა... ა... არ ვიცი!

ტ უ რ ა – პასუხი არასწორია!

მ ა მ ა ლ ი – ტანზე ნავთს წაისვამს!

ტ უ რ ა – თავზე?

მ ა მ ა ლ ი – თავზეც!

ტ უ რ ა – ჯერ ერთი, ნავთი მელიას თვალებს დასწვავს და მეორეც, ტყეში ნავთს რა უნდა!

ძ ე რ ა – კუდს ცეცხლს მიუშვერს!

ტ უ რ ა – მერე?

ძ ე რ ა – რწყილებს დასცხებათ და გაიქცევიან!

ტ უ რ ა – პასუხი არასწორია! ჯერ ერთი, რწყილები სიცხეში უკეთესად გრძნობენ თავს და მეორეც, ისინი გაიქცევიან მხოლოდ მაშინ, როცა მელიას ცეცხლი მოეკიდება. მელია კი არც ისე სულელია, თავისი ფაფუკი კუდი და ლამაზი ბენვი რწყილების გამო საცეცხლოდ გაიმეტოს.

მ ე ლ ი ა – მე ვიტყვი სიმართლეს!

ტ უ რ ა – ბრძანეთ, თქვენო ბრწყინვალეზავ!

მ ე ლ ი ა – როცა მელიას რწყილები შეაწუხებს, პირში ჯოხს დაიჭერს და კუდს წყალში ჩაჰყოფს.

ტ უ რ ა – მერე?

მ ე ლ ი ა – ვიცი, რაც უნდა მითხრათ. რწყილები კუდიდიდან მელიას ტანზე გადაინაცვლებენ, ხომ ასეა?

მ ა მ ა ლ ი – მერე?

მ ე ლ ი ა – მერე მელია ტანსაც ჩაჰყოფს წყალში და რწყილები თავზე აალოდებიან.

ო ფ ო ფ ი – ახლა რალას იზამს?

მ ე ლ ი ა – მერე მელია თავსაც ჩაჰყოფს წყალში და შეშინებული რწყილები ჯოხზე გამწკრივდებიან.

ძ ე რ ა – რომელ ჯოხზე?

ტ უ რ ა – რომელიც მელიას პირით უჭირავს. ხომ გვითხრა თავიდან – პირში ჯოხს დაიჭერსო.

ო ფ ო ფ ი – კარგი, კარგი, მერე?

მ ე ლ ი ა – მერე მელია ჯოხს კბილებს შეუშვევს და რწყილებიან ჯოხს მდინარეს გაატანს.

ტ უ რ ა – სწორია!

ყ ვ ე ლ ა ნ ი – ვაშაა!

ტ უ რ ა – როგორ ამოხსენით, თქვენო ბრწყინვალეზავ, თითქოსდა ყველაფერი ეს თქვენ თავზე გამოგიცდიათ!

მ ე ლ ი ა (ჩუმად) – ნუ მაიმუნობ.

ტ უ რ ა – მაშ ასე! ჟიურიმ კონკურსის შედეგები შეაჯამა, დიდი პრიზი – მფრინავი ხალიჩა – წილად ხვდა ჩვენ შორის ყველაზე ჭკვიანს და ყველაზე საზრიანს, ჩვენს მამას და მარჩენალს, მის ბრწყინვალეზავს სოფლის თავს!

ყ ვ ე ლ ა ნ ი – ვაშაა!

– მოგვილოცავს, თქვენო ბრწყინვალეზავ!

– სწორედ რომ შეუდარებელი ხართ!

მ ე ლ ი ა – აბა, ზეიმი, სიმღერა!

ყველანი მღერიან მელიას სადიდებელ სიმღერას.

მ ე ლ ი ა – აბა, ფერხულიც! სოფლის შენობაში მთავარი ფერხულია!

ძ ე რ ა – რა დროს ფერხულია, შიმშილით კუჭი მიხმება.

მ ა მ ა ლ ი (ძერას) – რა თქვი?

ძ ე რ ა – როგორ გინდა-მეთქი დაუარო, ფეხზე ძლივს ვდგავართ!

ო ფ ო ფ ი – დაიწყო ამან მისებური, ვაცალოთ კაცს, ეს-ესაა ავირჩიეთ. შენ ხომ სულ ბუზღუნებ და სულ უკმაყოფილო ხარ. რა გჭირს ასეთი. არ მოვიდა შენი მოსაწონი მთავრობა?

მ ა მ ა ლ ი – მოდით, მოდით, დაუარეთ! ხომ გაიგონეთ, რა თქვა ბრძენმა – მთავარი ცეკვააო!

ო ფ ო ფ ი – ცეკვა კი არა – სიმღერა!

მ ა მ ა ლ ი – ორივე! სიმღერაც და ცეკვაც!

(ყველანი ფერხულს უვლიან. მელია და ტურა ტაშს უკრავენ, თან საუბრობენ).

ტ უ რ ა – მერე?

მ ე ლ ი ა – რა მერე?

ტ უ რ ა – ახლა ცეკვას რომ დაამთავრებენ, რით გავართოთ ეს მშვიერი ხალხი!

მ ე ლ ი ა – გამოცანებით.

ტ უ რ ა – რომ არ აგყვინენ?

მ ე ლ ი ა – აგყვებიან, ხალხს გართობა უყვარს.

ტ უ რ ა – შენ იტყვი?

მ ე ლ ი ა – რას?

ტ უ რ ა – გამოცანებს.

მ ე ლ ი ა – შენც და მეც!

(ცეკვა-თამაში მთავრდება).

ტ უ რ ა – ყურადღება, ყურადღება, გამოცანები! ვისაც გამოცანა ერგება, მიიღებს ნახევარ ტომარა ჰუმანიტარული დახმარების ხორბალს.

მ ე ლ ი ა – აბა, ჩემო კარგებო, რა არის „უტკბესი და უმწარესი“!

ო ფ ო ფ ი – ტყემალი!

(საერთო სიცილი).

მ ა მ ა ლ ი – პილპილი!

ტ უ რ ა – ტყუილია!

(საერთო სიცილი).

ძ ე რ ა – სოკო!

(საერთო სიცილი).

მ ე ლ ი ა – ენა, ძვირფასებო, ენა!

ტ უ რ ა – „გარეთ ატლასი შიგნით ათასი!“

ძ ე რ ა – ფულით სავსე ქისა!

(საერთო სიცილი).

მ ა მ ა ლ ი – ხორბლით სავსე ტომარა!

ტ უ რ ა – არა!

ო ფ ო ფ ი – ტყე!

(საერთო ხარხარი).

ტ უ რ ა – ბრონეული!

(ყველანი სინანულით თავებს გადააქნევენ).

მ ე ლ ი ა – აბა გამოიცანით: „დიდყურაა – ვირი არ არის.
ფრთები აქვს – ჩიტი არ არის!

ო ფ ო ფ ი – მამალი!

(საერთო სიცილი).

მ ა მ ა ლ ი – მე დიდყურა ვარ? შე მართლა ოფოფო!?

ძ ე რ ა – კენგურუ!

ტ უ რ ა – კენგურუს ვინ მისცა ფრთები!

ო ფ ო ფ ი – ზღარბი!

მ ე ლ ი ა – ღამურა, თქვე სულელებო, ღამურა!

ტ უ რ ა – ახლა მე ვიტყვი: „ერთი პატარა მანანა,
ხან გაანათებს, ხან არა!“

ო ფ ო ფ ი – ნათურა!

(საერთო სიცილი).

მ ა მ ა ლ ი – მთვარე!

ძ ე რ ა – მთვარე ყოველთვის ანათებს!

მ ა მ ა ლ ი – როგორ ყოველთვის?

ძ ე რ ა – ხო ყოველთვის, ოღონდ, ხანდახან, ღრუბელით
იფარება.

ო ფ ო ფ ი – აბა, რა უნდა იყოს?!

ტ უ რ ა – ციციანათელა!

მ ე ლ ი ა – სწორია. აბა, გამოიცანით. „თოფი ხისა, ტყვია
წყლისა, ხეს ეცა და ქვა გაიქცა“!

ძ ე რ ა – მშვილდ-ისარი.

მ ე ლ ი ა – არა!

ო ფ ო ფ ი – ურემი!

მ ე ლ ი ა – არა!

მ ა მ ა ლ ი – გუთანი!

მ ე ლ ი ა – არა! გითხრათ სწორი პასუხი?! წისქვილი!

ო ფ ო ფ ი – წისქვილი! წისქვილი რა არის?

ტ უ რ ა (კვდება სიცილით) – წისქვილი არ იცის!

მ ე ლ ი ა – „ნამცეცაა, ბასრი წვერით,
საქმე კი აქვს დიდიაო,
ხან თუ წვერით მიერჭობა,
ხანაც კუდით კიდიანო!“

მ ა მ ა ლ ი – მე ვიცი, მე ვიცი – სინდიოფალა!

(საერთო სიცილი).

მ ე ლ ი ა – სინდიოფალა რამ გაახსენა!?

ძ ე რ ა – ნამგალა!

მ ე ლ ი ა – არა.

ო ფ ო ფ ი – ცისარტყელა!

(სიცილი).

მ ე ლ ი ა – ნემსი!

ტ უ რ ა – სწორია!

მ ა მ ა ლ ი – რა ნემსი, რომელი ნემსი?

ო ფ ო ფ ი – ნემსი რა არის?

ტ უ რ ა – აბა, თუ გამოიცნობთ!

„ერთი რამა სულიერი
მინა-მინა მძრომელია,
კარგი ვაჟკაცისათვის
თავზე წამომჯდომელია.“

სამჯერ გითხარ მისი სახელი
აბა, მითხარ რომელია?“

მ ა მ ა ლ ი – თხუნელა!

ტ უ რ ა – არა!

ო ფ ო ფ ი – მაჩვი!

ტ უ რ ა – არა!

ძ ე რ ა – კაჭკაჭი!

ტ უ რ ა – ნუთუ ვერ მიხვდით?! მელია (ხელს მიათითებს
მელიას).

(საერთო სიცილ-ხარხარი).

გამოცანა არავის ერგო! ჰუმანიტარული დახმარება ჯიხურებში
გაიყიდება!

(ტურამ მელიას რომ მიათითა, იმის შემდეგ ყველანი სათითაოდ
უახლოვდებიან და ეჭვის თვალთა ათვალიერებენ „მის ბრწყინვა-
ლებას“. უხერხულობის გასაფანტავად მელიამ სიმღერის ბრძანება
გასცა).

მ ე ლ ი ა – მეგობრებო, ვიმხიარულოთ! ჩემო ერთგულო
მხედრებო, სამხედრო აღლუმი მიბრძანებია!

(მარშის გუგუნზე მამლის წინამძღოლობით მხედრული სიმღე-
რით ჩაივლიან იარაღმომარჯვებული ქოფაკები, მამალი, ოფო-
ფი, ძერა და სხვანი. მელია და ტურა ტრიბუნაზე დგანან და მო-
პარადეებს ხელის აწევით ესალმებიან).

მ ე ლ ი ა (ტურას) – კაცო, შენ ტურობას როდის მოიშლი?

ტ უ რ ა – როცა შენ მელიობას თავს გაანებებ.

მ ე ლ ი ა – რა გინდა, მითხარი, ბოლოს და ბოლოს.

ტ უ რ ა – რა და, დემოკრატია და სცენაზე თავისუფლად
თამაში.

მ ე ლ ი ა – მერე? ხომ მოგეცი, ძმაო, პირველი არტისტის
კვერთხი, მიდი და ითამაშე, როგორც გინდა!

ბიჭოს, არ შემჭამა?! (პარადს ესალმება).

გაუმარჯოს დემოკრატიას!

– ვაშაა! – პასუხობენ მოზეიმენი.

მ ე ლ ი ა – ახლა გაიმართება დიდი კონცერტი, სცენაზეა
ჩემი მეგობარი არტისტოუხუცესი!

(ტურას ნაბადი მოუსხამს, წვერი მიუმაგრებია, ხელში გუდასტ-
ვირი უჭირავს და მღერის რაჭულ, მესტვირულ კილოზე).

ტ უ რ ა – ჩამოვედი მაღალ მთიდან,
ვიცი თქვენი გაჭირვება,
წყალწაღებულ ამ ქვეყანას
ბევრი ოფლი დაჭირდება.
ყური მიგდეთ, მეგობრებო,
მოგახსენებთ ალალ ძმობით;
მატყუარას ნუ აირჩევთ,
მოლაღატეს ნუ ენდობით!
მე მოხუცი მგოსანი ვარ,
გუდა-სტვირი დამშვენდება,
სიმღერით და ცეკვა-ცეკვით
სოფელი არ აშენდება!

ყ ვ ე ლ ა ნ ი – სწორია!

– მართალია!

(ტაშს უკრავენ).

მ ე ლ ი ა (ქოფაკებს) – რეებს ჩმახავს?!

(ტაშის გრიალში ტურა კულისებში გადის. მესტვირის ნიღაბს
მოიცლიებს და საცეკვაოდ გამოდის. ცეკვავს ნარნარად, ტანის
რხევით, სამიას სტილში. სხვებსაც აიყოლიებს. ერთი-ორჯერ მე-
ლიას გაეცეკვება, მელია და ქოფაკები ცდილობენ წაეპოტინონ
და სცენიდან გამოათრიონ, მაგრამ ვერ ახერხებენ. ტურა უეცრად
შეჩერდება და მღერის).

ტ უ რ ა – აგირჩიეს სოფლის თავად,
ცაზე ხელი აგინვდება,
ვერცხლისფერად მოკაზმულხარ,
სახე შენი გავინყდება.

განა მართლა მზისა ხარ,
მე ხომ ვიცი, ვინცა ხარ,
ერთი ნუნკი მელია –
რაც იყავი, ისა ხარ!

(ისევ მელიაზე მიუთითებს. ყველანი მელიას შეაჩერდებიან).

მ ე ლ ი ა – შეიპყარით ეგ მოლალატე, ეგა!

(განგაშის მუსიკა. არტისტ ტურას ქოფაკები დაედევნენ, მელიაც მისდევს. ვეებერთელა ქოფაკები სასაცილონი ჩანან. ტურა ზოგჯერ ფეხებშიც გაუძვრება, ქოფაკები ერთმანეთს შუბლით ეჯახებიან. წამოხტებიან, ისევ მისდევენ. ტურამ ისკუპა და ქოფაკებს სოროში შეასწრო):

მ ე ლ ი ა – შეიპყარით! გამოათრიეთ, აქ მომგვარეთ!

(ერთმა ქოფაკმა ცხვირი შეჰყო სოროში, მაგრამ ამაოდ).

1 ქ ო ფ ა კ ი – ტურავ!

ტ უ რ ა – ბატონო.

II ქ ო ფ ა კ ი – გამოდი რა, ტურავ!

ტ უ რ ა – დიდი ხათრი მაქვს, მაგრამ ვერ გამოვალ.

I ქ ო ფ ა კ ი – ტურავ, გამოდი და ოფოფს დაგიჭერ!

ტ უ რ ა – გმადლობთ, არა მშია!

ო ფ ო ფ ი (ქოფაკს) – ხელი გასწიე, შენ ვისი დამჭერი ხარ, შე დოცლაპიაე!

II ქ ო ფ ა კ ი – ტურავ, გამოდი რა, გამოდი და ერთხელ კიდევ ითამაშე, შენ ხომ თამაში ძალიან გიყვარს!

ტ უ რ ა – რომ იცოდეთ, ყმანვილებო! შარშან რაც ვითამაშე, ისიც მიმძიმს, არათუ ახლა გამოვიდე და ვითამაშო!

მ ე ლ ი ა – რამდენ ხანს იქნები სოროში. მაინც დაგიჭერ, შე მოლალატე ქურდბაცაცავ, შენა!

(პირველი მოქმედების დასასრული).

მეორე მოქმედება

(მელია მიტინგზე სიტყვას ამბობს. ოფოფი და ძერა განზე დგანან და ზეიმში არ მონაწილეობენ, დაფდაფების ხმა ისმის).

მ ე ლ ი ა – დარბაისელნო! სოფლის მშენებლობა გადამწყვეტ ფაზაში შედის. ქურდბაცაცები საბოლოოდ ავლაგმეთ!

ძ ე რ ა – მოსაპარავი აღარაფერი დარჩა და იმიტომ.

ო ფ ო ფ ი – სუ, ჩუმად, ვინმე გაიგონებს.

მ ე ლ ა (პათეტიკურად) – ადრე, სანამ მე მოვიდოდი, დღეში თხუთმეტი კაცი კვდებოდა შიმშილით. ახლა მხოლოდ ხუთი კაცი კვდება. მალე შიმშილით ერთი კაციც აღარ მოკვდება.

ძ ე რ ა – მართალია, ყველანი დავიხოცებით და მოშიმშილედ აღარ დარჩება.

ო ფ ო ფ ი – სუ, ჩუმად მეთქი. იცოდე, დაგიჭერენ.

მ ე ლ ი ა – როგორც იქნა, დამშვიდდა ქვეყანა!

ძ ე რ ა – ყველაზე მშვიდნი საფლავში წვანან. სოფელი კი დაპირებებით და ტყუილებით არ აშენდება!

ო ფ ო ფ ი – სუ, სუ!

მელიამ ძერას ნათქვამს ყური მოჰკრა.

მ ე ლ ი ა (ქოფაკებს) – რაო, ტყუილებო?! შეიპყარით!

(ქოფაკები ძერას მივარდებიან, გაკოჭავენ და წინ გაიგდებენ).

ო ფ ო ფ ი – სად მიგყავთ, თქვე უსინდისოებო?!

I ქ ო ფ ა კ ი – ჯილა ციხეში.

მ ე ლ ი ა (ქოფაკს) – ციხის კარი მაგრად ჩარაზეთ?

II ქ ო ფ ა კ ი – რკინის ურდულით, თქვენო ბრწყინვალეებავ!

მ ე ლ ი ა – რატომ აღარ მღერიან. იცოდეთ, ხალხს მოწყენის და ფიქრისთვის დრო არ უნდა ჰქონდეს. აბა, სიმღერა!

(ქოფაკები, ოფოფი, ვარიები და სხვები სიმღერას იწყებენ. ერ-
დოზე მამალი გამოჩნდა და დაიყვილა).

მ ე ლ ი ა – გაგიჟდა? რა დროს ყივილია!

მ ო მ ლ ე რ ა ლ ნ ი: „დიდია ჩვენი პარტიაა!“

მ ა მ ა ლ ი (ერდოდან) – „მაგრამ შაქარი არ არი!“

მ ო მ ლ ე რ ა ლ ნ ი – „ჯამაგირებზე გვატყვი!“

მ ა მ ა ლ ი (ერდოდან) – „პარტიის ნაამაგარი!“

მ ო მ ლ ე რ ა ლ ნ ი – „სად არი! სად არი, სხვაგან ასეთი
პატრონი, სად არი?!“

მ ა მ ა ლ ი (ერდოდან) – „დრო გადის, დრო გადის, გვატყუებს
სარდალი!“

მ ე ლ ი ა (ქოფაკებს) – შეიპყარით, ჩასვით!

(ქოფაკები მამალს მივარდებიან ფრთებს გაუკავებენ და მიჰყ-
ავთ. მამალი მაინც მღერის: „დრო გადის, დრო გადის, გვატყუებს
სარდალი!“).

ო ფ ო ფ ი – გაუშვით ხელი. ეგ მამალია. სოფელს აღვიძებს.
თქვენ არ გაქვთ უფლება! სად მიგყავთ?!

|| ქ ო ფ ა კ ი – ჯილა ციხეში!

(სოფლის მაშენებელნი შეჩოჩოქოლდნენ, ჩიტ-კორესპონდენტი
გამოჩნდა).

| ქ ო ფ ა კ ი – თქვენო ბრწყინვალეზავ, კორესპონდენტი
გეახლათ!

მ ე ლ ი ა – რა დროს კორესპონდენტი იყო. გაზეთიდან არის?

| ქ ო ფ ა კ ი – ამბობს ტელევიზიიდან ვარო.

მ ე ლ ი ა – თუ ტელევიზიიდანაა, მოვიდეს.

(შემოდის ჩიტი-კორესპონდენტი. აპარატს დააყენებს. იუპი-
ტერებს ჩართავს. მიკროფონს მოიმარჯვებს).

ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – თქვენო ბრწყინვალე-
ზავ, შარშანწინ ხალხს დაპირდით, სოფელს ავაშენე-

ბო. საქმე ჯერ ადგილიდან არ დაძრულა. რა ხდება,
ამომრჩევლები მოატყუეთ?

მ ე ლ ი ა – მე არავინ მომიტყუებია. აქეთ მატყუებენ.

ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – ეს როგორ გავიგოთ?!

მ ე ლ ი ა – დაგეხმარებითო, მომატყუეს, მიწებს დაგი-
ბრუნებთო – მომატყუეს. ხელშეკრულებას ხელი
მოვანერე – მომატყუეს, არ მოვანერე – მაინც მომა-
ტყუეს.

ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – მაინც რამდენჯერ შეი-
ძლება მოატყუონ სოფლის თავი?!

მ ე ლ ი ა – ეგ იმათ ჰკითხეთ, ვინც მატყუებს.

ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – სახელმწიფო ქონება რომ
იძარცვება, რა ზომები მიიღეთ?

მ ე ლ ი ა – კონტროლი დავანესეთ. მაგრამ ვისაც უნდა
გაეკონტროლებინა, იმან თვითონ დაიწყო ქურდო-
ბა. ამაზე ერთ იგავს გეტყვით: ხელმწიფის მარანში
ღვინოს აკლდებოდა. მივიდა მეფე მარანში და ნახა,
ქვევრთან ჯამი დევს. ეს ვისი ჯამიაო, მემარნეს
ჰკითხა. ჩემიო, მემარნემ. ესე იგი, მემარნე სვამსო,
დაასკვნა მეფემ და, რომ არ დაელია მემარნეს, კონ-
ტროლად კაცი დაუნიშნა. ღვინოს ახლა უფრო მეტად
აკლდებოდა. მივიდა მეფე მარანში და ნახა, ქვევრ-
თან ორი ჯამი დგას. ვისიაო, ჰკითხა მემარნეს. ერთი
ჯამი ჩემი გახლავთ და მეორე კონტროლს ვინც მიწ-
ევს, იმ კაცისაო, მიუგო მემარნემ.

ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – თქვენზე ამბობენ, უდანა-
შაულო ხალხს იჭერს, ციხე პატიმრებით გაავსო!

მ ე ლ ი ა – მე დემოკრატი ვარ. ეგ ცისლისწამებაა.

ო ფ ო ფ ი – ცრუობს! პატივცემულო კორესპონდენტო! ამ
დილით სიმართლის მთქმელი ძერა და სოფლის მალ-
ვიძარა მამალი დააპატიმრა.

მ ე ლ ი ა – ხმა ჩაიწყვიტე!

ო ფ ო ფ ი – არ გავჩუმდები! სანამ ჩემს მეგობრებს არ გაათავისუფლებთ!

მ ე ლ ი ა – შეიპყარით!

(ქოფაკები მიცვივდნენ და ოფოფი შეიპყრეს).

მ ე ლ ი ა (კორესპონდენტს) – უკაცრავად... შეგვიძლია გავაგრძელოთ.

ჩ ი ტ - კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი – არ არის საჭირო, ამ ინტერვიუს, მგონი, ცუდი ბოლო ექნება.

(იუპიტერები ქვრება. კამერა ჩუმდება. კორესპონდენტი გადის. ...ისევ ღამეა. შორიდან ნიავს კვნესა-ვაების ხმები მოაქვს. შიმშილით გათანგული ჩრდილები ძლივს დალასლასებენ. მოისმის ნალვლიანი სიმღერა):

შიმშილში და სიცივეში
ჩვენს სიცოცხლეს რა ფასი აქვს,
სოფლის თავად ავირჩიეთ,
დაგვაფსო და დაგვაქცია,
არც სოფელი შენდება და
მზემაც ზურგი შეგვაქცია.

(დაფდაფების ხმა. სცენა ერთბაშად ნათდება. შემოდის ქოფაკი).

ქ ო ფ ა კ ი – ადექით ფეხზე! სასამართლო მოდის!

(საზეიმო მარშის ხმაზე შემოდის მელია და მაღალ ტახტზე ჯდება. აქეთ-იქით ორი შუბოსანი ქოფაკი უდგას. შემოჰყავთ სამი პატიმარი – ძერა, ოფოფი და მამალი).

მ ე ლ ი ა – დაპატიმრებულია დამნაშავეთა ბანდა: ძერა, მამალი და ოფოფი. მე დემოკრატი ვარ და მზად ვარ ყოველ დამნაშავეს ორი შეცოდება ვაპატიო, მესამეს კი ვერ ვაპატიებ! ბრალდებულო ძერავ! ცნობთ თუ არა თავს დამნაშავედ?

ძ ე რ ა – რაში?

მ ე ლ ი ა – რაშიო?! ხედავთ, რა უტიფარია?!

ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – რაშიო! რაშიო!

მ ე ლ ი ა – იცი თუ არა, ბრალდებულო ძერავ, რომ ავი მგალობელი ხარ, არც ხმა გივარგა და არც სმენა!

ძ ე რ ა – მერე ეს დანაშაულია?

ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – დანაშაულიაო?! ამას დამიხედეთ.

მ ე ლ ი ა – დანაშაულია, აბა რა არის, გულისამრევი ყაშყაშით ტყის მცხოვრებთ რომ გულს ურევ!

ძ ე რ ა – მეტს აღარ ვიზამ!

მ ე ლ ი ა – ეს ერთი ცოდო შემინდვია. ახლა მეორე: წინილის ხორცი გიყვარს?!

ძ ე რ ა – მიყვარს.

ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – ნახე, მიყვარსო, მიყვარსო.

ძ ე რ ა – მერე ეს დანაშაულია! მე ხომ ჯერ წინილი არავისთვის წამირთმევია.

ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – ჯერო, ჯერო...

მ ე ლ ი ა – მაგრამ ხომ გიყვარს საცოდავი წინილის ხორცი. თუ ხელში ჩაგივარდა ხომ შეახრამუნებ?

ძ ე რ ა (დაბნეული) – მაპატიეთ და წინილაზე ფიქრითაც არასოდეს ვიფიქრებ.

მ ე ლ ი ა – ეს მეორე ცოდოც მიპატიებია. ახლა მესამე და მთავარი: ჩემო ერთგულო ქოფაკებო, როცა მე მიტინგზე ისტორიულ სიტყვას ვამბობდი, ვინ დაიძახა – სოფელი დაპირებით და ტყუილებით არ აშენდებაო?!

ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – ამ! ამ! ამ! ამ! ამან დაიძახა!

მ ე ლ ი ა – მოისმინეთ განაჩენი: სოფლის თავზე თავდასხმის მცდელობისა და ცილისწამებისთვის ძერას მიესაჯოს თავის მოკვეთა!

ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – თავის მოკვეთა კი არა – თავის მოკვნეტა?!

მ ე ლ ი ა – კარგი, აგრე იყოს, შევასწოროთ განაჩენი – ძერას

მიესაჯოს თავის მოკვნეცა! ბრალდებულო მამალო,
ცნობ თუ არა თავს დამნაშავედ?!

მ ა მ ა ლ ი – რაში?

ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – რაშიო, რაშიო, ეს ვინ ყოფილა!

მ ე ლ ი ა – წესიერი მამალი გამთენიისას უნდა ჰყიოდეს, ხომ მართალია?

მ ა მ ა ლ ი – მართალია.

ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – რა თქმა უნდა, რა თქმა უნდა!

მ ე ლ ი ა – შუალამისას თუ დაგიყვივლია?!

ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – როგორ არა, როგორ არა, ჩვენ გავიგონეთ!

მ ე ლ ი ა – რატომ ჰყივი შუალამისას?

მ ა მ ა ლ ი – რომ გავათენო.
(მელია და ქოფაკები იცინიან).

მ ე ლ ი ა – შე სულელო, როდის იყო, შუალამისას თენდებოდა. კარგი, ეს ვითომ არაფერი, შუადღისას რომ ჰყივი ხოლმე ხანდახან?

მ ა მ ა ლ ი – როდის?

მ ე ლ ი ა – შიგა და შიგ. აბა, გაიხსენე, შუადღისას არ დაგიყვივლია?!

მ ა მ ა ლ ი – ვყივი, როცა შიმშილი შემანუხებს და სევდა შემომანწვება ხოლმე.

მ ე ლ ი ა (აღშფოთებით) – ა, ისევ „შიმშილი“, ისევ „სევდა!“ შე რეგვენო, რა უნდა შიმშილს და სევდას ბოლშევიკთან. ახლა ხომ სიმშვიდეა!

მ ა მ ა ლ ი – რა ვიცი, მე ვერ ვხედავ...

მ ე ლ ი ა – ქოფაკებო, არის თუ არა სიმშვიდე?!

ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – არის, არის! მშვიდობაა და მერე როგორი!

მ ე ლ ი ა – მამალი კი ვერ ხედავს, არ უნდა დაინახოს. კარგი, ეს ერთი დანაშაული მიპატიებია. ახლა მეორე: რამდენი ცოლი გყავს?

მ ა მ ა ლ ი – არ ვიცი, რას მეკითხებით?!

ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – არ იცის! ვერ ხვდება.

მ ე ლ ი ა – რამდენი ცოლი გყავს-მეთქი.

მ ა მ ა ლ ი – ქათმებს გულისხმობთ?

მ ე ლ ი ა – დიახ.

მ ა მ ა ლ ი – არ ვიცი, არ დამითვლია.

მ ე ლ ი ა – ხა, ხა, ხა, ხა, უსმენთ ამ თავხედს, არ დამითვლიაო.

მ ა მ ა ლ ი – ქათმებს განა ცოლად მითვლით? ეს ისე. ხანდახან...

მ ე ლ ი ა – მე ვკითხულობ; ბატონო მსაჯულნო, ღმერთმა რამდენი ცოლი დაადგინა?

ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – ერთი!.. ერთი!..

მ ე ლ ი ა – მამალს კი იმდენი ჰყავს, რომ ველარც დაუთვლია!

მ ა მ ა ლ ი – ოღონდ მაპატიეთ და საქათმეს ახლოს არ გავეკარები.

მ ე ლ ი ა – კეთილი, ეს მეორე ცოდოც მიპატიებია. ახლა მესამე და მთავარი ვნახოთ: ჩემო ერთგულო ქოფაკებო! პარადის დროს, როცა ჩემი, მარად გამარჯვებული, მამაცი მხედრობა ჩემ წინ ამაყად მიაბიჯებდა და ერთგულებას მეფიცებოდა – ვინ დაიმღერა: გვატყუებს სარდალიო?!

ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – ამ, ამ, ამ, ამ, ამან! ამან! ჩვენი ყურით გავიგონეთ!

მ ე ლ ი ა – მოისმინეთ განაჩენი: პარადის დროს, საზოგადოებრივი თავშეყრის ადგილზე, სოფლის თავზე თავდასხმის მცდელობისა და ბოროტი ცილისწამებისათვის დამნაშავე მამალს, დაბადებულს ა. მ. ჩ. ყ. ლ. ნელსა, მიესაჯოს თავის მოკვნეცა!

ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – თავის მოკვნეცა რა, გეხვენებით, თავის მოკვნეცა სჯობია!

მ ე ლ ი ა – იყოს ნება თქვენი. დამნაშავე მამალს მიესაჯოს თავის მოკვნეცა. განაჩენი საბოლოოა!

მ ა მ ა ლ ი (ჰყივის) – მიშველეთ!
მ ე ლ ი ა – თქვენ წინაშეა საშიში ბანდის მესამე წევრი.
თქვენი სახელი?!
ო ფ ო ფ ი – ოფოფი.
მ ე ლ ი ა – ოფ, ოფ, დიდი ამბავი! ცნობთ თუ არა თავს
დამნაშავედ?
ო ფ ო ფ ი – რაში?
ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – რაშიო, რაშიო, კიდევ აქეთ გვეკითხება.
მ ე ლ ი ა – მოქალაქე ოფოფო! ხარ თუ არა გუგულის და
კაჭკაჭის ნათესავი?!
ო ფ ო ფ ი – დიახ, შორეული ნათესავები ვართ!
მ ე ლ ი ა – იცოდით თუ არა, რომ გუგული მუდამ სხვის
ბუდეში დებს კვერცხებს?
ო ფ ო ფ ი – დებს, ხომ არ იღებს...
მ ე ლ ი ა – ხმა ჩაიწყვიტე! იცით თუ არა, რომ კაჭკაჭი
საქვეყნოდ ცნობილი ქურდბაცაცაა?!
ო ფ ო ფ ი – მერე, მე რა შუაში ვარ! თუ ასეა, სწორედ ისინი
უნდა დაგეჭირათ.
მ ე ლ ი ა – ვერ დავიჭირეთ. ჩრდილოეთში გადაფრინდნენ.
ვიცით სადაც არიან. მალე გავთოკავთ და ჩამოვი-
ყვანთ.
ო ფ ო ფ ი – თქვენი ნებაა.
მ ე ლ ი ა – სასამართლოსთვის ცნობილია, რომ შეთქმულე-
ბაში თქვენც მონაწილეობდით. თათბირები თქვენს
სართულზე იმართებოდა.
ო ფ ო ფ ი – ნუ ინებებთ, მე... უბრალო ვარ... მე ერთი
საწყალი ოფოფი ვარ!
მ ე ლ ი ა – მსაჯულნო! კმარა თუ არა დანაშაულად გუგუ-
ლის და ოფოფის ნათესაობა?
ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – რა თქმა უნდა, რა თქმა უნდა, საკმარისია!
მ ე ლ ი ა – და, მიუხედავად ამისა, რაკი დემოკრატი ვარ, ეს
საზიზღარი დანაშაულიც უნდა ვაპატიო. მიპატიებია.

ო ფ ო ფ ი – გმადლობთ.
მ ე ლ ი ა – ახლა მეორე: თავზე გვირგვინი რომ გადგას, ამას
ხომ ვერ უარყოფ?
ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – ამას სად წაუვა?!
ო ფ ო ფ ი – მართალია. დაბადებიდან დამყვა.
მ ე ლ ი ა – მერე? ხალხი რატომ შეგყავს შეცდომაში. ხომ
იცი, რომ სოფლის თავი მე ვარ და გვირგვინ-ჯილა
მხოლოდ მე უნდა მედგას თავზე!
ო ფ ო ფ ი – რა ჩემი ბრალია. დედამ ასეთი გამაჩინა.
ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – დედამო... დედამო...
ო ფ ო ფ ი – ხვალიდან თავს გადავიპარსავ. მაპატიეთ არ
ვიცოდო.
მ ე ლ ი ა – ეს მეორე დანაშაულიც მიპატიებია! ახლა მესამე
და მთავარი: ჩემო ერთგულო ქოფაკებო! როდესაც
ტელევიზიიდან მოვლინებული ჩიტ-კორესპონდენტი
ჩემს ბრძნულ საუბარს ინერდა, ვინ ატეხა ხმაური და
ვინ დაიჩხავლა: არ ენდოთ, დემოკრატიას ქადაგებს
და უდანაშაულო ხალხით ციხეები გაავსოო?!
ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – ამ, ამ, ამ, ამ, ამან, ამან, ამან!
მ ე ლ ი ა – რაკი ასეა; მოისმინეთ განაჩენი: საშიშ რეციდი-
ვისტსა და საერთაშორისო დამნაშავეს, მოქალაქე
ოფოფს, საზღვარგარეთ საექვო ნათესავების ყოლისა
და გვირგვინის უნებართვო ტარებისთვის, აგრეთვე
სოფლის თავის ცილისნამებისთვის, არსებული კან-
ონის თანახმად, მიესაჯოს თავის მოკვეთა!
ო ფ ო ფ ი – თუ შეიძლება! ერთი წამით!
მ ე ლ ი ა – რას სთხოვ სასამართლოს სიკვდილის წინ?!
ო ფ ო ფ ი – თუ შეიძლება მოწმე დაკითხეთ!
ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – ვინ მოწმე, რა მოწმე, რა დროს მოწმეა?
მ ე ლ ი ა – სად არის მოწმე?
ო ფ ო ფ ი – გასძახეთ, მოვა.
ქ ო ფ ა კ ე ბ ი – ვინ არის მოწმე, ჰეი, მოწმე!

ტ უ რ ა – აქა ვარ!

თორ-აბჯროსანი ტურა შემოვარდება ერთგული მეომრებით, მეომართა შორის არიან მამლები, ძალები და მოცეკვავე ვარიებიც კი... გაიმართება ბრძოლა. ისმის ხმლების ჩახა-ჩუხი და წივილი-კივილი... სცენა ხან განათდება, ხან ჩაბნელდება, ჭექა-ქუხილის მსგავსი გრგვინვა მოისმის. სოფლის თავი – ვერცხლისფერი მელა, ხან ერთ კუთხეში გამოჩნდება, ხან მეორეში. მეომარი მამლები ქოფაკებს თავში უჩაჩქუნებენ, ტურა მელიას კუთხეში მიიმწყვდევს. მელა ტახტზე შესკუპდება).

მ ე ლ ი ა (ყალყზე შემდგარ ტურას და მის მხედრებს) – არ მომეკაროთ! არა გაქვთ უფლება! მე სოფლის თავი ვარ! ხალხმა ამირჩია! სოფელს ვაშენებ!

ტ უ რ ა (მამალს, ძერას და ოფოფს) – მართლა აირჩიეთ?!

მ ა მ ა ლ ი – ავირჩიეთ, მაგრამ მოგვატყუა.

ო ფ ო ფ ი – სოფლის ასაშენებლად ერთი აგურიც არ დაუდვია!

ძ ე რ ა – არ ვიცი... მე არ ამირჩევია, დედას გეფიცებით, ხმა არ მიმიცია.

ტ უ რ ა – ხომ გეუბნებოდით, არ გაბრიყვდეთ, ეგ ერთი წუნკი მელიაა-მეთქი. ვყოფილვარ თუ არა მართალი?!

ო ფ ო ფ ი – მელია?!

ქ ო ფ ა კ ი (თავშეხვეული) – სულელო, სად გინახავს ვერცხლისფერი მელა. ეგ მელია კი არა, ჩვენი მხსნელი და მოძღვარია.

ტ უ რ ა – არც ახლა გჯერათ ჩემი?! აბა, კოკით წყალი მოიტანეთ. ახლავე ნახავთ, რა ვერცხლისფერიც ბრძანდება ეგ თქვენი სოფლის თავი!

(მამალს და ძერას კოკით წყალი შემოაქვთ).

მ ე ლ ი ა – დავილუპე, არ მინდა წყალი! გემუდარებით, დილით ვიბანავე!

ტ უ რ ა – გადაასხით, თამამად, კოკა სულ დააცალეთ!

(გაკავებულ მელიას თავზე კოკით წყალს გადაასხამენ. მელა

თავის მელურ ფერს დაუბრუნდა.

ყველამ უკან დაიხია.

ისმის გაოცების ხმები).

ტ უ რ ა – ესეც თქვენი რჩეული! ესეც თქვენი მოძღვარი!

მ ა მ ა ლ ი – მელია ყოფილა.

ო ფ ო ფ ი – მელიაა, წყალი არ გაუვა.

ძ ე რ ა – ეჭვი მქონდა, ვხვდებოდი, მაგრამ თქმას ვერ ვბედავდი, არ დამიჯერებენ-მეთქი.

ქ ო ფ ა კ ე ბ ი (გადახურულში, თავ-ღრანჭ შეხვეულნი) – თურმე, ჩვენც გვატყუებდა.

მ ე ლ ი ა – ახლა კი საბოლოოდ გავები... ჩემო ძვირფასებო, ბოლო სათხოვარი შემისრულეთ, მაინც ხომ თქვენ ხელთა ვარ, სად გაგექცევით. იქნება ერთი თავი მომიყვანოთ. სანამ ციხეში ჩამსვამდეთ, მინდა, უკანასკნელად ვათამაშო!

მ ა მ ა ლ ი – მოუწყვანოთ, ცოდოა!

ძ ე რ ა – მაინც ვერსად წაგვივა,

მ ე ლ ი ა (ტირილით) – განა ცოტა ამაგი მიმიძღვის თქვენზე.

ტ უ რ ა – არ გაბრიყვდეთ! გაიძვერა მელიას კარგად ვიცნობ – თამაშ-თამაშით საზღვარგარეთ გაგვექცევა!

ო ფ ო ფ ი – სწორია, არ ინდობა!

მ ე ლ ი ა – მაშ, არ მისრულებთ ბოლო თხოვნას? აბა, დამიჭირეთ!

(ისკუპებს ტახტიდან და თვალის დახამხამებაში სცენის მეორე კუთხეში აღმოჩნდება. ყველანი მოსდევენ: „არიქა! არ გაგვექცეს!“ „მარცხნიდან დაუარეთ!“ „ქამანდი ესროლეთ!“ ვიღაცამ დიდი გალია მოიტანა. მელიას ხან აქედან დაუარეს, ხან იქედან. მარტო გალიისკენ დაუტოვეს გასაქცევი. მელია გალიაში შეხტა და კარიც ჩაურაზეს. სასონარკვეთილი მელია გალიის ხან ერთ კუთხეს მიანყდება, ხან მეორეს. გამარჯვებულ სოფელთა ყიჟინა ზეცას წვდება. საიდანღაც ჩიტ-კორესპონდენტი გამოჩნდა. სცენის შუაგულში დამდგარ დიდ სატელევიზიო ეკრანში შეხტა და მკაფიოდ მიმართავს მაყურებელს):

ჩ ი ტ-კ ო რ ე ს პ ო ნ დ ე ნ ტ ი:

– ძვირფასო მაყურებლებო,

ესე ამბავი ძველია.

მაღალი ციხის კლიტულში

ახლაც ზის ნუნკი მეღია.

ჰოდა, გახსოვდეთ მართალი

სიტყვა ხმალივით მჭრელია;

„ბოროტსა სძლია კეთილმან

არსება მისი გრძელია!“

(ფარდა)

თბილისი
1997, აგვისტო

ს რ ე მ ლ ი

ერთმოქმედებიანი პიესა